

Boynuzlar mı? Bacaklar mı?

Günlerden bir gün, susuzluktan dili damağı kuruyan bir geyik, suya inmiş. Kana kana içmiş. Tam gidecek, sudaki yansımaları görünce durmuş. Aman Tanrım, o ne güzel boynuzlar, çatal çatal, ay ay. Geyikçik vurulmuş boynuzlarının güzelliğine, varsa yoksa boynuzlarım demiş, başka dememiş.

Ama gözleri kalem bacaklarına erişince coşkunluğu duman olup uçuvermiş. Nerede ay çatalı boynuzlar, nerede o kalem gibi çırpı bacaklar ... Kahırlanmış, kararmış. Kös kös durmuş. O, öyle dururken köşelerden bir yerden bir aslan harr diye bir fırlamış üzerine: geyikçik, tez toparlanmış ok gibi ileri atılmış. Ağır vücutlu aslan ne yapsa, geyik kısmının koşmasına yetişemez.

Geyik, göz açıp kapayıncaya kadar şu başından ormanı buldurmuş. O korkuyla kaçarken ay çatalı boynuzları ağaç dallarına takılmış, yolunu engellemiş.

Aslan da bir koşu yetişip geyiği oracıkta paralamış.

Geyikçik son soluğunda:

– Ah, ah! demiş. Bir de kalem gibi diye bacaklarımı karalıyordum, boynuzlarım gibi var mı diyordum. Karaladığımdan iyilik gördüm de, övdüğüm bana edeceğini etti işte!

Ne demişler; “Hakkımızda neyin hayırlı olduğunu ancak Allah bilir. Yarattığı her detayda bir hikmet gizlidir.”

<https://www.masal.org/kategori/cocuk-masallari>